

A történet másik oldala:
Jake szemszöge.

JAKE UNDERSTOOD

Jake kitárulkozik

*fine
selection*

PENELOPE WARD

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

PENELOPE WARD

JAKE**
UNDERSTOOD
Jake kitérülkozik

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

ELSŐ FEJEZET

A JELEN

A FEJEMBEN ÚJRA ÉS ÚJRA megismétlődött a becsapódó ajtó hangja. A feleségem faképnél hagyott.

A távozása óta eltelt hét óra és harmincöt perc egy örökkévalóság-nak tűnt. Azzal búcsúzott, hogy visszajön, csak kiszellőzteti a fejét, de azt nem mondta, ez meddig fog tartani. Nina két dolgot kért a távozása előtt: ne hívjam, és ne küldjek üzenetet.

Nem akartam rontani a helyzetet, szóval eltökéltem, hogy tiszteletben tartom a kérését, így a nap nagy részében a kanapéról bámultam a bejárati ajtót, abban a reményben, hogy bármelyik percben besétálhat, és közli, hogy minden rendben lesz.

Igazából nem kárhoztattam a lelépésért. Ninának minden oka megvolt, hogy pipa legyen rám. Vadul szerettük egymást, és a házasságunk évei során jócskán kijutott a vitákból, de ténylegesen még sosem hagyott el. A tegnap este volt az utolsó csepp a pohárban.

Régóta érett ez a nap. Mi több, a megismerkedésünk óta készültem rá. Talán ostobaság volt elhinni, hogy képes lesz elviselni

mindazt, ami azzal jár, ha megosztja velem az életét. Csak idő kérdése volt.

De annak örülhettem, hogy a fiunk, A. J. éppen az anyámnál volt, mikor ma reggel megtörtént, aminek meg kellett, így legalább nem kellett végignéznie. Egészen másért intéztem úgy, hogy ott legyen ezen a hétvégén, de pont kapóra jött a távolléte. Ninának annyit mondtam, hogy az anyukámnak csak hiányzik az unokája, és egy kicsit körülrajonganá. Anya péntek délután ugrott be érte. Nina nem is tudta, hogy estére bulit szerveztem neki. Más szóval szívás az időzítés.

Nemrég fejezte be az ápolónőképzőt, a fiunk nevelésével töltött többéves szünet után. Állati büszke voltam rá, és meglepetés gyanánt meghívtam magunkhoz a legközelebbi barátainkat egy szűk körű ünneplésre. A legjobb cimboráink, Skylar és Mitch egyenesen New Jersey-ből autóznak fel Bostonba, és nálunk maradnak a hosszú hétvégén. A testvérem, Allison és a férje, Cedric hoznak a vacsorát Erika Beacon Hill-i zongorabárjából, amibe nemrég fektettek be. A terv szerint életünk egyik legcsodásabb vasárnap estéje várna ránk. Pontosan ezért látogattam meg Ivyt tegnap este – pénteken – a szokásos szombat helyett.

Ez volt az első hibám.

Hangos kopogás szakította félbe a merengésemet. Dübörgő szívvel pattantam fel a kanapéról.

Nina! Kicsim! Visszajöttél!

Az izgatott lelkesedés letaglózó csalódássá változott a küszöbön álló Skylar és Mitch láttán. A jelek szerint olyan izgatottan vártam Nina visszatértét, hogy elfelejtettem, ő kopogás helyett a kulcsát használná. Ahogy a jelek szerint azt is, hogy szóljak a barátaimnak, ma

este ne fáradjanak Bostonba jönni. A bulinak most már ugrott. Bizonyára lerítt az arcomról a kétségbeesés.

– Ne örülj nekünk ennyire, Jake – verte le Skylar a lábáról a havat, majd elrobogott mellettem. – Öt órája kuksolunk egy kocsiiban. Dobnom kell egy sárgát, de mielőbb!

A zavart arcom láttán Mitch fellebbentette a titokról a fátylat.

– Más szóval pisilnie kell.

Önkéntelenül is felkuncogtam a keblén kenguruban csüngő csecsemőt cipelő, apró Skylar láttán, aki átadta újszülött fiukat Mitchnek, majd a fürdőbe robogott.

Tizenöt éves kora óta ismerem, és világeletemben egy méregzsák volt. Ami a szívéen, az a száján. Ilyen szempontból Skylar olyan, mint én, női kiadásban, akár egy más anyától született kishúgom is lehetne. Alig tudom elhinni, hogy felnőtt, de a modora jottányit sem változott. Bármekkora szívás ez a nap, örültem, hogy végre nem vagyok egymagam.

Mitch szokás szerint férfiasan, fél karral ölelt át üdvözlés gyanánt.

– Mi a helyzet, haver? Szarul festesz.

Szándékosan keményen lapogattam meg a hátát.

– Kösz, haver. Szarul is érzem magam.

Skylar előkerült a fürdőből, lehuppant a vörös kanapéra, majd átvette ifjabb Mitchet a férjétől.

– Hol van Nina?

Helyet foglaltam a velük szemközti bőrfotelben, és megdörzsöltem a karikás szemem.

– Elment... ma reggel. – Nyeldekelve feszengettem attól, amit kénytelen voltam szavakba önteni.

– Hová ment?

– Nem árulta el.

– Tessék? – hunyorgott Skylar.

– Veszekedtünk.

– Pillanat. – Felhúzta a blúzát, és babrálni kezdte a melltartóját.

Mi a picsa?

Ösztönösen elfordultam.

– Ööö... ez nálad normális, hogy beszélgetés közben előrántod a cicidet?

– Ami azt illeti, teljesen – kacagott Mitch.

– Jake – Skylar folytatta a vetkőzést –, a nejednek jutott a földke-rekség legnagyobb tejcárdája. Talán kibírsz egy szerény oldalcickót, amíg megetetem a fiamat.

– Azért előre is szólhatnál.

– Megjegyeztem. – Skylar a jobb mellére igazította ifjabb Mit-
chet, aki láthatóan ösztönösen ráakaszkodott. – Most pedig halljam!
Mi az ördög folyik itt?

Nina falon lógó képét bámultam. Akkor skicceltem, mikor még a szíve alatt hordta A. J.-t. A fiunk mostanra betöltötte a nyolcat, de mintha csak tegnap született volna. Ninának azóta nem sikerült te-herbe esnie. Eleinte azért, mert félt újra átélni a szülés utáni depresz-sziót, így fel sem merült benne. Később, néhány évre rá jobb belátás-ra tért, de már nem sikerült. Úgy éreztem, szétrobban a szívem, mi-közben a rajzot bámultam.

Felsóhajtottam.

– Többnyire szombaton találkozok Ivyval. Ezt tudjátok.

– Az exnejddel – szúrta közbe Mitch.

Bólintottam.

Tudtam, hogy megérti az okfejtésemet, de ettől még kissé lenéző-en csendült a hangja.

– Szabaddá kellett tennem a mai napot és az estét, hogy felkészüljek Nina bulijára, így áttettem a látogatást tegnapi. Mivel meglepetésbulira készültem, így azt eszeltem ki, hogy Ivynak valami gondja akadt, és nem ma, hanem tegnap este kell elmennem az otthonba. De a falra festettem az ördögöt, mert mire végül eljutottam Ivyhoz, azzal fogadtak, hogy kórházba került. Így végül oda kellett mennem.

– Nina ezért kapta fel a vizet? Már megszokta, hogy hetente egyszer elmész Ivyhoz.

– Ez sosem könnyítette meg a dolgát, Skylar. Te is tudod. De tegnap este valahogy máshogy csapódott le nála. Erre nem tudok rájönni.

– És mi történt Ivyval?

– Az otthon személyzete rajtakapta, hogy már megint megpróbál felmászni a tetőre, és beutalták a kórházba. Az orvos állított az adagján, és ma reggel kiengedte. Csak a szokásos.

– Mi történt, mikor tegnap este hazaértél?

– Pont ez a baj. Csak ma reggel jutottam haza.

Skylar szeme szinte kipattant az üregéből.

– Micsoda?

– Tudom, hogy hangzik, de tegnap este kitört a vihar, és a kórház előtt összevissza csúszkáltak az autók a jeges aszfalton. Ami azt illeti, egy darabig le is zárták az utat. Felhívtam Ninát, hogy szóljak, ott töltöm az estét. Higgyétek el, a legkevésbé sem fűlött hozzá a fogam, és a telefonban nem is tűnt annyira zaklatottnak. Azt hittem, abban a helyzetben megértette.

Skylar levette a babát a melléről, és felöltözött. Aztán átadta Mitchnek, felpattant a kanapéről, és gyengéden csépelni kezdte a fejem búbját.

– Mi a bánat van már, Skylar?

– Bocs, de ezt muszáj volt – felelte, majd visszaült. – Megvesztél, Jake? Tényleg azt hiszed, létezik rá mentség, ha az exnejeddal töltesz egy estét?

– Már mondtam. Lezárták az utat. Képtelenség volt hazajutni.

– Felfogtam, de azért megérthetnéd, hiába nem volt választásod, attól még Ninának joga van felhúzni magát miatta.

Tudtam, hogy igaza van. Elkúrtam.

– Ettől még – folytatta Skylar – valami nincs rendjén. A zaklatottság érthető, de vajon miért lépett le?

– Erre próbálok rájönni.

– Mit mondott, mikor elment?

– Mikor beléptem, útra készen, kabáttal a karján várt. Azt mondta, muszáj elmennie. Rákérdeztem, hogy azért, mert a kórházban töltöttem az estét, mire rávágta: „Szerinted?” Ha csak egy pillanatra is felmerül bennem, hogy így felzaklatom, akkor hazakorcsolyázok az este, cssesze meg! Komolyan, nem gondoltam, hogy ennyire fel fogja kavarni.

– Senki nem bírja a végtelenségig.

Biccentettem, szarul esett, hogy megbántottam. Már majdnem nyolc óra eltelt, és piszkosul hiányzott. Csak arra vágytam, hogy átölhessem, elmondjam neki, mennyire szeretem, és az este további részében szenvedélyesen szeretkezzünk. De még ennél a vágnál is hevesebben tombolt a mellkasomban a kín, a mindent átható tudat, hogy a kórházban töltött estémnél többről van itt szó.

Mitch egy sörrrel bukkant elő a konyhából.

– Cimbora, ne vedd magadra, de komolyan nem értem, hogy a rossebbe sikerült.

– Mégis micsoda?

– Leszervezni ezt a heti látogatást. Ha engem kérdezel, Skylar ezt nem tudná elviselni.

Skylar a babát ringatta.

– Könnyű ezt mondani, de mindenre van megoldás, ha úgy hozza a szükség. Isten a tanúm, a kettőnk dolgában is eleget viseltem el, Mitch. – Rám nézett. – Nem önként kerültél ebbe a helyzetbe.

Ezért imádtam Skylart. A bölcsességéért. Megértette, hogy igazából nincs választásom. Az életben persze mindenki azt tehet, amire csak kedve szottyan, kivéve, ha helyesen akar cselekedni, mert akkor nincs választása. Mert az általában nem könnyű. Ivy mostanra az exnejemből inkább amolyan gyermekfélévé vált. Magára maradt, és a szíve mélyén Nina megértette, miért nem hagyhatom faképnél, miért van szüksége Iyvynak olyasvalaki rendszeres, heti látogatására, aki törődik vele. Nina mindig félretette a saját igényeit, hogy észszerű keretek között gondoskodhassak Ivyról. Többek között ezt imádtam a feleségemben. Ettől még megértettem, hogy sosem lesz könnyű dolga, és mardosott is miatta rendesen a bűntudat. De megvoltak a szabályok. Csak heti egy látogatás szombatoként, és a családi kötelezettségek mindig elsőbbséget élveznek.

Mitch meghúzta a sörét, majd felém fordult.

– Nina az elejétől kezdve tudott Ivyról?

Hátradöntöttem a fejemet a támlára, felidéztem a megismerkedésünk időszakát, és a kérdéssel feltárt kigyóvermet.

– Nem.

Skylar rám mosolygott. Azon kevesek egyike volt, aki már annak idején is ismert minket, és megmaradt a barátságunk.

– Jake még Ivy férje volt, mikor megismerkedett Ninával.

– Mit nem mondasz? – hüledezett Mitch.

- Nem tudtad? – kuncogtam.
- Nem. Fogalmam sem volt. – Feltette a lábát a dohányzóasztalra.
- Szívesen meghallgatnám.
 - Nina oldalát már hallottam, de a tiédre is kíváncsi vagyok – jegyezte meg Skylar, miközben a sarokban felállított utazóágyhoz vitte az alvó ifjabb Mitchet.
- Hátradőltem, és karba tettem a kezemet.
- Siettek valahová?

MÁSODIK FEJEZET

A MÚLT

AZ ESTI ÉG A VÁROS FÉNYEITŐL SZIPORKÁZOTT, ahogy kinéztem Ivy hálósobájának ablakán. Mindig ez volt a hétvége legbékésebb része: ő szunyókált, én pedig néztem, ahogy alszik, majd elköszöntem, és felszálltam a késői vonatra, hogy New Yorkban töltssem a hetet.

Többnyire ekkortájt kezdett erőt venni rajtam a büntudat, amiért magára hagyom a következő hétvégéig. Mindig túl sok időm volt gondolkodni, valahányszor Ivy aludt, vagy katonán állapotba került. De inkább ezek, mint egy paranoiás roham.

Elmerengtem, mivé lett az életem. Finoman szólva is szokatlanul alakult, amit pizok nehéz lenne bárkinek elmagyarázni. Néhanapján úgy éreztem, a világon senki sem lenne képes megérteni. New Yorkban csupán maroknyian tudtak ezekről a bostoni hétvégekről, az életemről. Képtelenség közérthetően elmagyarázni ezt a helyzetet. Minden kérdéstől tótágast állna a világ.

Miért maradsz vele, Jake?

Miért kúrsz másokkal, ha egyszer papíron házasság vagy?

Azért költöztél New Yorkba, hogy megszabadulj tőle?

Túl sokszor beszéltem Ivyról nem megfelelő emberek előtt, és mindannyiszor megbántam. Semmi szükségem olyanok együttérzésére vagy ítéletére, akik sosem voltak hasonló helyzetben.

Gyakorlatilag gyerekként ismertem meg a feleségemet.

A feleségem.

Lenéztem Ivy emelkedő és süllyedő hátára. A törvény előtt házasság voltunk, de mostanra inkább a gyerekemnek, semmint a páromnak éreztem. A dolog intim vagy kellemes értelmében minden hiányzott a frigyünkből, ami házassággá tehetné.

Ivyval hat éve ismerkedtünk meg az Északnyugati Egyetem előtti Huntington Avenue-n, elsőéves koromban. Magányosan táncolt az esőben, és azonnal elvarázsolt. A következő hetekben minél jobban megismertem, annál jobban megbabonázott. Még sosem találkoztam hozzá fogható lánnyal. Gitározott, és fel is lépett néhány helyi rendezvényen. Meggondolatlan volt, felelőtlen, és mindenkit mágnusként vonzott magához.

Rávett, hogy az egyik hétvégén szökjünk el Vegasba. Mire észbe kaptam, tizennyolc évesen megnősültem, Elvis áldásával.

Hat hónap múlva tudtam, hibát követtem el. Őszintén törődtem Ivyyal, addig még soha senkivel nem henteregtem ilyen jókat, ráadásul lenyűgözött, de tudtam, hogy igazából hiányzik belőlem az őszinte szerelem, ami nélkülözhetetlen egy közösen leélt élethez. Ettől még beszélttem magamnak, hogy sikerülhet, és idővel meg fogom szeretni.

Azonban nem sokkal a házasságunk kezdete után lassan kezdtek rosszabbra fordulni a dolgok. Ivy különösen viselkedett. Eleinte apróságokban, lógott az órákról, vagy nem ment dolgozni. Ez végül kezelhetetlenné fajult... ami megváltoztatta az életünket.

Ivy a világon mindennel megvádolt, a hűtlenkedéstől kezdve odáig, hogy ellene áskálódnom. Komoly láncdohányos lett. A szemem láttára vált más emberré. Nem értettem, mi történik, de a jobbik énem meggyőződött, hogy szüksége lesz rám, hiába tűnt vonzó lehetőségnek a lelépés.

Majd mindennek a tetejébe az édesanyja váratlanul elhunyt. Én maradtam Ivy egyetlen családtagja. Mind jobban és jobban függött tőlem, én pedig mind jobban és jobban féltem magára hagyni az állapotában. Végül világozássá vált, hogy ki kell vizsgáltatni. Folyton elodáztam, féltem, mit tennének vele az orvosok, de odáig jutottunk, hogy még munkaidőben sem hagyhattam magára. Meztelenül járta az utcákat, és azzal vádolta a járókelőket, hogy megerőszakolták, vagy hogy az életére törnek. Tévképzetek végtelen sora.

Hallottam már a skizofréniáról, de igazából sosem értettem meg. Az orvosok hivatalos diagnózisa hallatán mindent elolvastam, ami a kezembe került, terápiás csoportokba jártam, és minden tőlem telhető módon próbáltam kezelni a helyzetet. Végül intézetbe kellett adnom, mivel nem tudtam egyszerre dolgozni és őt gondozni.

Akadtak jobb napok. Néha senki meg nem mondta volna, hogy valami nincs rendjén. Néha attól rettegettem, hogy véget vet az életének. Eleinte hiába próbálkoztak gyógyszerekkel, úgy vélték, a betegsége ellenáll a kezelésnek. Az eltelt évek során sikerült kideríteniük a megfelelő összeállítást, ami segít valamit, de korántsem eleget. Az igazán hatékony szerektől élőhalott állapotba került.

Én lettem az élete egyetlen biztos pontja. Más szóval hiába mondogatják, hogy mostanra igazán elhagyhatnám, csak annyit válaszolok, hogy töltsenek el egyetlen napot az én bőrömben.

Szerettem ezt a nőt? Igen. *Szerelmes* voltam belé? Nem. De ez még nem ok arra, hogy elhagyjam. Szüksége volt az anyagi és erkölcsi

támogatásomra. A törvényes házasságunk révén dönthettem a nevében. Biztonságra volt szüksége, és csakis tőlem kaphatta meg. Így a férjeként bizonyos szempontból hű maradtam hozzá. Más szempontból ez nem volt olyan könnyű.

Vannak igényeim.

Nem sokkal a diagnózisa után véget ért köztünk minden testiség. Néhány évvel az otthonba költözése után más nők társaságát kezdem keresni a szexért. Ezek csakis gyors, elkötelezettségtől és ragaszkodástól mentes afférok voltak. Már elkönyveltem magamban, hogy egy igazi, szerető kapcsolat a részemről ki van zárva, míg köt az esküm Ivyhoz, és gondoskodnom kell róla. Mert ebből nem engedek. És ezt egyetlen nő sem tudná elviselni. Még Ivy sem. Így meg kellett elégednem a céltalan, alkalmi szexszel.

A nyikorgó ajtó és a beömlő fény szakította félbe a gondolataimat.

– Elnézést a zavarásért. Alszik? – lépett be a szobába egy fiatal, spanyolos nő, seggig érő hosszú, fekete hajjal. Szemre akár kamasz is lehetne.

– Igen, alszik. Felébresszem?

– Nem. Nem szükséges. Mindjárt vége a műszakomnak. Jeri benézhet egy óra múlva. Csak be kéne adni a gyógyszereit. – A tenyerében nyújtotta őket, én pedig átvettem. – Marisol vagyok.

– Én Jake, Ivy férje. Még új itt?

– Igen. A héten kezdtem. Én... izé... nem tudtam, hogy Ivy házas. Láttam a képét a szekrényén. Azt hittem, a fivére, vagy ilyesmi. – Lesütötte a szemét, mint aki megbánta a megjegyzését, majd visszapillantott rám. – Persze, attól még... nem úgy értettem...

– Tudom, hogy értette. Semmi baj.

Azt hittem, magamra hagy, de közelebb lépett.

– Mindig... ilyen volt? – Ordított róla, hogy új. Nem először találkoztam itt zöldfülűekkel. A szociális munkások arany szabálya, hogy végezzék el a munkájukat, és ne üssék bele az orrukat az ügyfelek magánéletébe. Valószínűleg még sosem dolgozott mentális betegekkel. Ritka madár a jó személyzet, hiszen a felelősséghez képest pocsek a fizetés. Nyilván nem kárhoztathatom a kíváncsiságáért, de ettől még valahol illetlennek tűnt.

– Nem. Nem született skizofrénnak. Kamaszként találkoztunk. Akkor... – Haboztam a *normális* szót használni, és végignézttem Ivy, a párnáján szétterülő vörös fűrtjein, az egyetlen dolgon, ami állandó maradt. – Akkor élénk volt, és boldog.

Marisol úgy meredt rám, mintha folytatást várna, de hiába. Tovább szemlélttem az alvó Ivyt.

– Mégis, mikor változott a helyzet?

– Tizenkilenc éves kora körül, úgy hat hónappal az esküvőnk után. Az évek során egyre romlott az állapota.

– Nagyon nehéz lehet önnek.

Nagyon nem akartam erről társalogni egy idegennel. A csaj komolyan azt hitte, jól kibeszélem vele a helyzetet? *Hát persze hogy geci nehéz volt!* Fogalma sincs, miféle utat jártunk be Ivyval az elmúlt hat évben!

– Vannak jobb napjaink – feleltem elutasítóan.

– Akkor is hálás lehet önért.

Nem tudtam, erre mit mondhatnék, szóval hallgattam.

Folytatta az ácsorgást, nyilván nem értett a merev testtartásomból. Megéreztem magamon a tekintetét, és ránézve észrevettem, hogy a tetkókat bámulja a karomon. Túlságosan ismerős tekintettel nézett rám.

– Ne értse félre a kérdést, de van barátnője?

– Miért érdekli? – reccsentem rá.

– Sajnálom... csak... nagyon vonzó férfi, és láthatóan jó ember. Eszembe jutott... néha biztosan magányos. Negyedórán belül végzek. Nincs kedve harapni valamit?

Ez valami kibaszott vicc?

– Nincs. El kell érnem a vonatomat.

– Vonat? Hová megy?

Egyre tovább feszítette a húrt.

– New Yorkba.

– Magánügy?

– Nem.

– Mi...

– Ne haragudjon, de nem kellene dolgoznia? Lefogadom, hogy a bentlakók férjének elcsábítása nem szerepel a munkaköri leírásában!

Marisol minden további kérdés nélkül távozott. Nem akartam ennyire ráförmedni, de megérdemelte, amiért így bánt Ivyval. Igen, a házasságom mellett megvolt a magam élete, és megbirkóztam a büntudattal. De ennek a lánynak nincs joga feltételezésekbe bocsátkozni a kapcsolatunk természetéről, és leszólni Ivyt a füle hallatára. Hiba olyanok gondjára bízni Ivyt, akik ilyen könnyen kihasználnák az állapotát.

Elszorult a szívem.

Az ébredező Ivy alatt megnyikordult az ágy. Nekidőlt a fejtámlának, és cigarettát vett elő. Az évek során egyre többet dohányzott. Felkelt, megállt a falióra alatt, és rólam tudomást sem véve felnézett rá. Szívesen nézte a mozgó mutatót.

Odaléptem, és gyengéd csókot nyomtam a homlokára.

– Mennem kell, kicsikém. Csak meg akartam várni, hogy felkelj, és elköszönhessek.

Füstöt fúj a képembe.

– Ne gyere vissza, Sam!

Néha Samnek hívott. Gőzöm sincs, miért.

Mindig visszajövök, Ivy... még akkor is, ha már nem ismersz fel.

Távozás előtt ragaszkodtam hozzá, hogy találkozhassak az osztály vezetőjével, és azt kértem tőle, hogy Marisolnak ne legyen bejárása Ivyhoz. Mivel hétköznap nem lehettem itt, csak megbízható emberek gondjára bízhattam.

Az otthon állott levegője után mellbe vágott a kinti hideg szél. Busszal mentem a vasútállomásra, és felszálltam az utolsó manhattani járatra.

Útközben elfogott a büntudat, mivel minden, a cél felé megtett mérfölddel nőtt az ismerős megkönnyebbülés, alig vártam a munkahét nyújtotta haladékot. De szigorúan véve csak az egyik ürességet cseréltem a másikra.

* * *

Ahogy közeledtem a brooklyni Lincoln Streeten álló házunk felé, úgy bámult ki az ablakon, mint általában késő esténként. Akár egy színpalak mögött várakozó Aranyhaj, bár az ő fejéről hosszú fürtök helyett egy sál lógott, és epekedő pillantás helyett kelletlenül méregetett.

Szokás szerint integettem, csak úgy, piszkálódás gyanánt. Nemcsak azt tudtam, hogy nem fogja viszonzni, de azt is, mit fog mondani.

– Menj az anyádba! – szólt erős jamaicai akcentussal, ami számomra már muzsikaként csendült.

Menetrend szerint.

Elmosolyodtam.

– Maga is menjen az anyjába, Ballsworthy néni! – Szívélyesnek szántam, és furcsamód mindig megnyugtatót ez a szóváltás a szomszédommal.

A lakáshoz felfelé menet fejcsóválva, derűsen dörmögtem magamban.

– Menjen csak az anyjába.

Príma. Otthon, édes otthon.

HARMADIK FEJEZET

A MÚLT

DESIREE HOZZÁM DÖRGÖLTE A SEGGÉT, és elterült a párnámon. Összebújasra vágyott. Más szóval minél hamarabb el kell tűntetnem a szobámból.

Azonnal felpattantam, kidobtam az óvszert, és nadrágot húztam. Zenezsóval próbáltam elfojtani a fejemben tomboló büntudatot, felkaptam egy cigit az éjjeliszekrényről, majd az ablakhoz lépve rágyújtottam, és kifelé fújtam a füstöt. A füstpamacsok elkeveredtek a hidegben kicsapódó lélegzetemmel.

Mindig szarul esett, ha olyasvalakivel kúrtam, aki nem érdekelt.

– Jakey, nem megyünk le az étterembe ebédelni?

Visszafordulva megpillantottam az ágyról legördülő Desiree csupasz hátsóját. Mikor lehajolt, hogy bugyit húzzon, kiszúrta a bokáját ékesítő rózsaszín rózsatetkót.

Az apjái volt az Eleni, a tömb aljában lévő görög étterem. Az elmúlt néhány hónapban számtalanszor jártam ott, és Desiree szinte menetrendszerűen mindig megjelent az apró sarokasztalnál.

Hosszasan és hevesen flörtölt velem, de nem fűlött hozzá a fogam, hogy rámozduljak, mert lerítt róla, hogy olyasfajta lány, aki többre vágyik, mint amit nyújtani tudok neki (de legalábbis eljuttassa, hogy nem akar többet, aztán hátraarcot csinál).

Egy hete az egyik délután egyenesen odajött hozzám, és közölte, hogy vonzónak talál, aztán megkérdezte, feljöhetne-e velem. Gyönyörű lány hosszú, sötét hajjal és nagy, barna szemmel, ráadásul olyan édesnek tűnt. Egy ideje nem szexeltem senkivel, így nehéz volt ellenállnom a nyílt ajánlatnak.

Mikor még be sem léptünk a szobámba, de máris letámadott, nyíltan közölte velem, hogy bele se kezdjen, ha többet vár tőlem. Biztosított, hogy huszonegy évesen amúgy is fiatalnak érzi magát egy kapcsolathoz, és csak szórakozni akar. Így engedtem.

Kétszer.

Ez volt a második légyottunk.

Az ablakhoz lépett, és elhúzta a kezét a szemem előtt.

– Föld hívja Jake-et!

Szótlanul pillantottam rá, és kihajítottam a csikket.

– Mi az? – kérdeztem még mindig a gondolataimba merülve.

Átkarolta a derekamat, mire megdermedtem.

– Imádom a tested, Jake. Komolyan mondom, igazi műalkotás!

Nem feleltem, csak tovább bámultam a lenti forgalmat. Talán furcsán hangzik, de nem csípem, ha egy nő hozzám ér a szexen kívül is.

– Nincs kedved lejönni ebédelni? Jól vagy?

Ha leszámítjuk a halott lelkeket... Kösz a kérdést.

Egye fene. Éhes vagyok.

– Ja. Persze. Mehetünk. – Inget húztam, és felkaptam a kulcsomat.

Távozáskor kiszúrta egy rózsaszín sálat a nappali padlóján, ami érkezéskor még nem volt ott. Desiree-nek nem volt sálja, a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

lakótársam, Tarah pedig dolgozott. Másvalaki járt a lakásban. Aztán derengeni kezdett, hogy ma érkezik az új lakó, valami Nina nevű csaj New York állam északi részéből. Felkaptam a sálat, a kanapéra dobtam, és követtem Desiree-t.

* * *

Ebéd után a munkahelyemen töltöttem a délután maradékát. Szar került a palacsintába, mikor létfontosságú hibát találtak az egyik tervemben. A nap hátralevő része a valagam megmentésével telt. A hab a tortán Ivy telefonhívása volt mindennek a kellős közepén, hogy miért nem voltam nála az előző hétvégén, mikor persze mind a két napot vele töltöttem. Forgott velem a világ.

Hazafelé menet megálltam a sarki piacon, hogy vegyek két fürt banánt. Kurvára imádom. Nyugtató helyett zabálok. De csak ha tökéletes: legyen sárga, zöldes hegygel. Ez annak a jele, hogy édes, krémes és elég kemény. Egy idős hölgy olyan csúnya képpel nézegetett válogatás közben, mintha nem a gyümölcsöt vizsgálnám, hanem a pöcsömet fogdosnám. Cserébe megtréfáltam, a számba vettem az egyik banánt, és kacsintottam. A retiküljét szorongatva elfintorodott, és faképnél hagyott. Ez volt a nap fénypontja.

A lakásba érve megkönnyebbülten láttam, hogy a lakótársaim nincsenek otthon. Egy ilyen nap után semmi kedvem a társasághoz. Egy Ryan nevű sráccal és egy Tarah nevű csajjal laktam együtt. Ryan az ügyészi hivatalban gyakornokoskodott, Tarah pedig fodrászként dolgozott Manhattan egyik flancos szalonjában. A maguk módján kedvesek voltak, de nem ugyanazokban a körökben forogtunk. A heti rendszeres bostoni útjaim se könnyítették meg, hogy jobban megismerjük egymást. Mellesleg lefogadtam volna, hogy összejöttek.